

εἶμαι τόσον πτωχός, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὴν προσφέρω».

Ἡ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις δημιουργία τῆς ἀτμοπλοίας, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν τῶν μεγίστων συμβάντων τῆς ἱστορίας, εἶναι δὲ ἔργον τοῦ Ῥοβέρτου Φούλτωνος, ὅστις μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου του ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς προόδου. Τῷ 1814 κατεσκευάσε χάριν τῆς Ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως ἀτμοδρόμονα μέγιστον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθότι εἶχε 145 ποδῶν μῆκος. Ὁ ἐφευρέτης δὲν εἶδεν αὐτὸν ἐν ἐνεργείᾳ. Ἐπανερχόμενος ἐκ Τρέντωνος, πρωτεύουσος τῆς Νέας Ἰερσέη, ὅπου ἐξεδικάσθη ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ συνεταίρου του Λιβιγκστῶνος δίκη, κατελήφθη ἐπὶ τοῦ Οὐδσωνος ὑπὸ δριμυτάτου ψύχους, καὶ ἀπέθανε τὴν 24 Φεβρουαρίου 1815 πεντηκοντούτης μόλις, συνεπεία σφοδροῦ πυρετοῦ. Τὸ συνέδριον τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπενηθφόρησε τριάκοντα ἡμέρας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλου αὐτῆς πολίτου.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΟΡ

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝ

ἐν Μένλο-πάρκ.

Τὸ Μένλο-πάρκ εἶνε μικρὸς σταθμὸς ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ γραμμῇ τῆς Πενσυλβανίας, ἀπέχων οἰκτῶ περίπου λεύγας τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐνταῦθα ἀποκατέστη πρὸ πενταετίας ὁ Ἔδισων, ἀναγκασθεὶς νὰ καταλίπῃ τὴν πενιχρὰν ἐν τῇ μεγαλοπόλει κατοικίαν του, ἔνθα αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ διεκόπτοντο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ πολυαριθμῶν περιέργων, οἵτινες τὸν ἐπεσκέπτοντο.

Τὸ ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ Μένλο-πάρκ ἀνέρχεται εἰς διακοσίους περίπου, ὧν οἱ πλείστοι εἰσὶν ἐργάται τοῦ Ἔδισων μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Πάντες δὲ οὗτοι εἰσὶν ὀλοψύχως ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν ἀρχηγόν των, οὐτινος παρομιμῶδης εἶνε ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ προσήνεια.

Τὸ κατάστημα, ἐν ᾧ ἐργάζεται ὁ Ἔδισων, εἶνε πάντοτε κατάφωτον ἐκ μυρίων φῶτων ἠλεκτρικῶν. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ ὁ διάσημος ἐφευρέτης φαίνεται ὅτι παρεδέχθη τὸ σύστημα τῶν ἀλχημιστῶν, ἐργαζόμενος κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν νύκτα. Εἶνε δὲ τοσοῦτον δεδομένος εἰς τὰ ἔργα του, ὥστε πολλάκις συμβαίνει, ἀρχίσας πείραμά τι μετὰ τοῦ ἀρχιεργάτου αὐτοῦ, νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ μετὰ ἐμμονῆς ἀκαταβλήτου καὶ ἀπερισπάστου ἐπὶ ὅλας εικοσιτέσσαρας ὥρας, μὴ διακόπτων οὔτε στιγμὴν οὐδὲ ἀφίπων τὴν ἐργασίαν, εἰ μὴ κατανικώμενος ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἢ τῆς πείνης, ἀφοῦ ἄνθρωπος ὧν καὶ αὐτὸς ὑπέκει εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Τὰ ἐργαστάσια αὐτοῦ ἐν Μένλο-πάρκ εἶνε πλήρη μηχανῶν καὶ σκευῶν νεωτάτης ἐφευρέσεως, ὑπάρχει δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πλήρης συλλογὴ πάντων τῶν ὑπαρχόντων χημικῶν στοιχείων καὶ σκευασίων, ὅπως οὕτω ὁ ἐφευρέτης ἔχη πάντοτε πρὸχειρον

πάν ὅ,τι ἤθελε χρειασθῆ δι' οἰονδήποτε αὐτοῦ πείραμα.

Τοιοῦτον εἶνε τὸ ἐργαστήριον τοῦ μεγαλοφυοῦς Ἀμερικανοῦ, τοῦ Μάγου τοῦ Μένλο-πάρκ, ὡς τὸν ὀνομάζουσιν, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν μόλις ἠδύνατο νὰ συστραφῇ ἐντὸς τῆς μικρᾶς του τρύπας ἐν τῷ μεγάλῳ ἠπειρωτικῷ σιδηροδρόμῳ, ἔνθα ἐπῶλει τὰς ἐφημερίδας του, καὶ ὅπου τὰς ἐργασίας αὐτοῦ διεκόψεν ἡ αἰφνιδία ἀνάφλεξις ποσότητος τινὸς φωσφόρου, ἐξ ἧς ἐπυρπολήθη ὀλόκληρος ἡ ἀμαξοστοιχία.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φιλοσοφικὴ ἀπάντησις

— Ἀπὸ τὴν τελευταίαν συνάντησίν μας, φίλτατε, εὗρίσκω ὅτι ἠρχίσατε ὀλίγον νὰ ἀσπρίζετε.

— Ἄ, δὲν εἶνε τίποτε! Ὅλιγὴ σκόνι ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς.

* *

ἘΟ κ. Κ** συναντᾷ ἕνα τῶν φίλων του.

— Ἄ! λέγει οὗτος, πηγαίνει βέβαια εἰς τῆς Κας Χ* ;

— Ἐπήγαινα τῶντι νὰ τῆς κάμω επίσκεψιν, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος. Εὐτυχῶς ἐνθυμήθηκα ἐγκαίρως ὅτι σήμερον μένει 'ς τὸ 'σπῆτι... καὶ ἀνέβαλα τὴν επίσκεψιν δι' αὐρίον.

* *

Ἀφορισμὸς γαστρονόμου.

Τὰ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γεύματος παρατιθέμενα τρώγει τις διὰ νὰ ζήσει.

Τὰ κατόπιον τούτων τρώγει—διὰ νὰ φάγῃ.

Τὰ ἐπιδόρπια τρώγει—διὰ νὰ πῖνῃ.

* *

— Προσερχόμενός τις εἰς τὴν θυρίδα λεωφορείου ἐρωτᾷ :

— Γεμάτη εἶνε ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε ;

— Ὅχι, ἀπαντᾷ φωνὴ τις ἔσωθεν, ὄχι, ἕνας κοῦκκος λείπει μοναχᾷ, εἰσέλθετε.

* *

Αἱ γυναῖκες αἱ ψιμυθίζόμεναι φέρουσιν ἐρυθρὸν τὸ πένθος τῆς ἀνθρωπότητος των.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ δυστυχία εἶνε σκληρὸν σφυρίον, τὸ ὀποῖον ἐνῶ κτυπᾷ διαπλάττει τὸν χαρακτῆρα.

* * Τοῦτο τὸ κοινὸν μὲ τοὺς δρόμους ἔχουσιν οἱ δικηγόροι, ὅτι οἱ συντομώτεροι εἶνε καὶ οἱ καλῆτεροι.

* * Τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα δύναται νὰ μᾶς παρηγορήσῃ, διότι καὶ τὸ παραμικρὸν δύναται νὰ μᾶς λυπήσῃ. (Πασχάλ).

* * Αἱ γνώσεις, ἄς ἀπεικίσταμεν, δὲν πρέπει νὰ μὲνον ἄτακτοι καὶ συγκεχυμένοι ἐν τῷ πνεύματι

ἡμῶν· ὀφείλομεν νὰ εἰξεύρωμεν τί γνωρίζομεν, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ κάμνωμεν χρῆσιν αὐτῶν. (Λέι-βνιτς).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἦν Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ μέγας μελοποιὸς Mozart συνήνου ἐν ἑαυτῷ τὰς παραδοξοτέρας ἀντιθέσεις χαρακτῆρος· νῦν μὲν θορυβώδης, ἄλλοτε μελετηρὸς καὶ σιωπηλὸς, ἄλλοτε παίκτης ἐμπαθῆς καὶ ἄλλοτε ἀφωσιωμένος ὄλος εἰς τὴν ἐργασίαν, εἶχε πάντοτε τὰ αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ ἐξέφραζεν αὐτὰ μεθ' ὅλης τῆς ἀφελείας τῆς περιπαθοῦς καρδίας του. «Μ' ἀγαπᾶτε πολὺ;», ἔλεγε παιδίον ἔτι πρὸς πάντα ἐρχόμενον εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς του· ἐὰν δὲ ἐβράδυνε νὰ δοθῇ αὐτῷ καταφατικὴ ἀπάντησις, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληροῦντο ἀμέσως δακρῶν. Ἐν τούτοις μετὰ τῆς υπερβολικῆς ταύτης εὐαισθησίας συνήνου μεγάλην κλίσιν πρὸς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας. Ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον εἶδον αὐτὸν νὰ καλύπτῃ τοὺς τοίχους καὶ τὰς τραπέζας δι' ἀριθμῶν καὶ σχημάτων γεωμετρικῶν. Ἀλλ' ἢ εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην παρεκδρομὴ του ὑπῆρξε βραχυχρόνιος, διότι ταχέως ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτῷ μουσικὴν. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἐδώρησαν αὐτῷ μικρὸν βιολιον ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημά του· ἀμέσως δὲ ἤρχισε μόνος καὶ κρυσθῆς νὰ γυμνάζεται εἰς τὸ ὄργανον. Μετὰ τινα καιρὸν ὁ Wengl, διδάσκαμος τότε βιολιστῆς, ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς του, ἱκανωτάτου καὶ τούτου μουσικοῦ, εἰς ὃν προέτεινε νὰ δοκιμάσῃσι τινὰς τριωδίας, ἃς εἶχε συνθέσει. Ὁ μικρὸς Mozart ἐζήτησεν εὐθὺς νὰ ἀναθέσῃσι καὶ εἰς αὐτὸν ἓν μέρος· ἀλλ' ὁ πατήρ του ἠθέλησε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, ἐκείνου δ' ἐπιμένοντος τὸν ἐπέπληξε. Τότε τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ κλαίῃ, λέγον ὅτι διὰ νὰ παίξῃ δευτερεῦόν τι μέρος δὲν ἦτο ἀπαραίτητον νὰ εἶνε ἕξοχος μουσικός.—«Λοιπὸν, τοῦ λέγει τότε ὁ πατήρ του, παῖξε, ἀλλὰ ὅλως διόλου σιγᾶ, διότι ἐὰν ἀκουσθῆς, θὰ σὲ διώξωμεν». Ἡ τριωδία ἤρχισεν, οἱ δὲ ἐκτελοῦντες αὐτὴν ἔβαλον κραυγὴν ἐκπλήξεως ἀκούσαντες τὸ παιδίον εὐθὺς εἰς τὴν πρώτην φωνῶν νὰ ἐκτελῇ ὅχι μόνον τὸ μέρος τοῦ δευτέρου βιολιον, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ πρώτου. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ τῆς ἐμφύτου αὐτῷ μεγαλοφυίας τὸ παιδίον προσφκειώθη ὄλους τοὺς κανόνας τῆς ἀρμονίας. Ἦτο ἐξαετῆς μόλις ὅτε ἐπειράθη νὰ συνθέσῃ μελωδίαν τινά.—Τί κάνεις αὐτοῦ; τοῦ εἶπεν ὁ πατήρ του βλέπων αὐτὸν νὰ μουτζουρῶν τεμάχιον χάρτου μουσικῆς.—Συνθέτω μίαν μελωδίαν, καὶ κοντεύω νὰ τελειώσω τὸ πρῶτον μέρος.—Γιὰ δεῖξέ μας τὸ ἀριστούργημά σου.—Ὁχι, δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη!» Ἀλλ' ὁ πατήρ ἀρπάζει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ υἱοῦ του τὸ μελανωμένον χαρτίον, ἐφ' οὗ ῥίπτει βλέμμα περίεργον. Ἀφνης οἱ ὀφθαλμοὶ του δικατέλλονται ἐκπληκτοί, μεϊδίαμα χαρᾶς καὶ υπερφανεῖας πατριτικῆς κα-

ταυγάζει τὸ πρόσωπόν του, τείνων δὲ τὸ χαρτίον εἰς ἓνα τῶν φίλων του ἐκεῖ παριστάμενον· «Ἴδὲ, τὸν λέγει, τί σύνθεσις καὶ πόσον καλῶς ἐτήρησε τοὺς κανόνας!»

Ἦν Ἀπίθανος δὲν πρέπει νὰ φανῇ εἰς οὐδένα ἢ ἑορτῆ, τὴν ὁποίαν θέλομεν ἀναφέρει κατατέρω, οὐδ' ὅτι ἐγένετο σιωπηλὴ καὶ ἀθύρθεος, διότι οἱ ἑορτάσαντες αὐτὴν ἦσαν πάντες κωφάλαλοι. Ἄν ἔλειπον αἱ εὐφημῖαι, ἀνεπλήρουν ὅμως αὐτὰς ἄναρθροι κραυγαὶ λίαν ἐκφραστικαί.

Ἦν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐν Παρισίοις διαμείνοντες κωφάλαλοι, ζωγράφοι καὶ γλύπται, φιλόλογοι, ποιηταί, ὑπάλληλοι καὶ τεχνῖται εἶχον συνέλθει τελευταῖον ἐν μεγάλῳ τινὶ ἐστιατορίῳ τῶν Παρισίων, ἵνα ἑορτάσῃσι τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ ἀββᾶ de l'Épée, τοῦ πρώτου διοργανωτοῦ τῶν σχολείων τῶν κωφάλαλων.

Ἦν διὰ χειρονομῶν γλῶσσαι αὐτῶν ἐτελειοποιήθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ συμπόσιον δὲν ἐστερηθῆ οὐδεμίαν τῶν διασκευάσεων, ὅσας παρεχούσι παρόμοια πανηγύρεις. Ἀπηγγέλησαν κατὰ τὰ ἐπιδόρπια λόγοι λίαν χειροκροτηθέντες. Νέος δὲ τις ποιητῆς ἀπήγγειλε μετ' αἰσθήματος καταθέλξαντος τὴν ὀμήγηριν ποίημά τι αὐτοῦ, ὅπερ μάλιστα καὶ ἐτιτλοφόρησεν «Ἡ Ἀίλινη», μηδ' ὅλως ποιεῖται μὴ κατασυντριβῆ ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῆς δμῶνιμου ὠδῆς τοῦ Λαμαρτίνου. Κατόπιν γηραιὸς τις καὶ πολιοῦριξ κωφάλαλος ἠρμήνευσε διὰ μιμνήσεως ἐξῆρῶν, ἦν αὐτὸς ἐπένοησε, διάφορα ἄσματα.

Τέλος δὲ, ἀναπετασθείσης αὐλαίας τινός, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἐβράνθη σκηνὴ προχείρως κατεσκευασμένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας κωφάλαλοι κλίσιν ἔχοντες πρὸς τὸ θέατρον παρέστησαν τὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ», μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας χειροκροτούμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων θεατῶν.

Ἦν Αἱ ἐφημερίδες τῆς Καλιφορνίας ἀναφέρουσιν ὅτι ἐν San-Francisco παρουσιάσθη πρὸ τινος ἢ πρώτῃ γυνὴ δικηγόρος, ἀναλαβούσα τὴν ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων υπεράσπισιν ἀνθρώπου κατηγορουμένου ἐπὶ φόνῳ.

Ἦν δικηγόρος, κυρία Γόρδων τὸ ὄνομα, ἦτο μελανεῖμων, ἔχουσα ὡς μόνον κόσμημα ῥόδον ἐν τῷ στηθοδέσμῳ αὐτῆς. Ἦν εἰς τὸ δικαστήριον εἰσοδος αὐτῆς συνεκίνησεν ὄλον τὸ ἀκροατήριον, ἀλλ' ἢ κ. Γόρδων προσηγορήθη ὅτι οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν. Τὴν μακρὰν αὐτῆς ἀγόρευσιν διεκοψαν πολλὰς αἱ ζωηραὶ εὐφημῖαι τοῦ ἀκροατηρίου, παρὰ τὰς αὐστηρὰς ἐπιτιμήσεις τοῦ προέδρου. Ὅτε δ' ἐν τέλει τὸ δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀθωωτικὴν ἐτυμηγορίαν, ἐνθουσιώδεις πάλιν ἐξεβράγησαν αἱ εὐφημῖαι τῶν ἀκροατῶν. Εἶνε δὲ οὐ μόνον εὐγλωττος δικηγόρος ἢ κ. Γόρδων, ἀλλὰ καὶ νέη καὶ ὡραία, καὶ λέγουσιν ὅτι κατεγοήτευσεν τὸ δικαστήριον.

Ἦν Γνωστὴ εἶνε ἡ ἰδιοτροπία τῶν Ἀγγλων καὶ εἰς αὐτὰς τὰς γνωστοποιήσεις των. Ἴδου μίαν